Viața Satului

NR. 12 (4729) MIERCURI, 18 MARTIE 1992

Editor: Guvernul Republicii Moldova ◆ Apare de la 1 mai 1945 ◆ Prețul 50 cop.

LA NISTRU, LA MĂRGIOARĂ?..

Reportaj

Dă-le, Doamne, mintea de pe urmă!..

Un detașament al poliției de menire specială a Ministerului de Interne al Republicii Moldova le dădea riposta cuvenită bandelor înarmate de separatiști. Erau însemne ale războiului. Dar ce va fi mîine?

NU M-AM GINDIT niciodată, poposind înainte vreme în orășelul Criuleni, tihnit și curățel, să-l găsesc în halul pe care l-am apucat zilele acestea. În centrul lui aglomerație, zarvă, fețe încordate, voci alarmate. Mai cu seamă, în regiunea secției raionale de poliție. Aidoma unui furnicar, în jurul ei mișună oameni în epoleți, în haine paraglonte și mulți civili. Orișicare furnicar în agitare înseamnă furtună, uragan. Să nu de-a Domnul să se împlinească vechea prezicere de data aceasta. Dar nu-mi venea să cred și totuși tihnitul orășel Criuleni arăta ca o localitate în zona imediatei apropieri a unui eventual... Ptiu, pușchea pe limbă, cui îl dorește. Dă-le, Doamne, mintea cea de pe urmă!

Spitalul raional se află nițel mai jos de strada centrală a orășelului și se pare că aici e mai multă liniște. Deși numai ei, medicii, știu ce se află dincolo de impresiile aparente a celora de dau pe aici. Bunăoară, medicul șef al acestei instituții medicale Nicolae Agapiev ultimele nopți nu închisese un ochi. Obosit cum era, s-a oferit să ne mărturisească unele amănunte. Astfel, am aflat că în spitalul central raional din Criuleni n-a mai rămas nici una dintre persoanele care fuseseră rănite de gloanțele bandiților din partea stîngă a Nistrului. În ajun, adică duminică, pînă la orele 21.00 toți fuseseră transportați la Spitalul clinic republican și la cel al urgențel din capitală. Ultimul rănit a fost adus aici cam pe la orele 20.00, duminică seara. Îi zice Nicolae Mosneaga, locuitor al satului Corjova. Adică, separatiștii au continuat să-și facă mendrele și după declarația Guvernului republicii, prin intermediul căreia li se propunea să înceteze vărsarea de sînge și să depună armele.

De tot în decursul zilelor de sîmbătă și duminică la spitalul din Criuleni fuseseră internați 18 răniți lucrători ai poliției și, ce-i mai tragic, oameni pașnici. De asemenea, au beneficiat de ajutorul profesional al medicilor de aici și 2 gardiști.

La spital au fost concentrate forțe, mijloace suplimentare pentru a li se acorda ajutor medical imediat tuturor celor care au nevoie de el. Au fost create două brigăzi ale urgențel, alcătuite din medici de la spitalul clinic republican. Încoace au fost trimiși cei mai calificați specialiști ai Ministerului Sănătății al republicii. Nu duc lipsă nici de utilaje, aparte moderne.

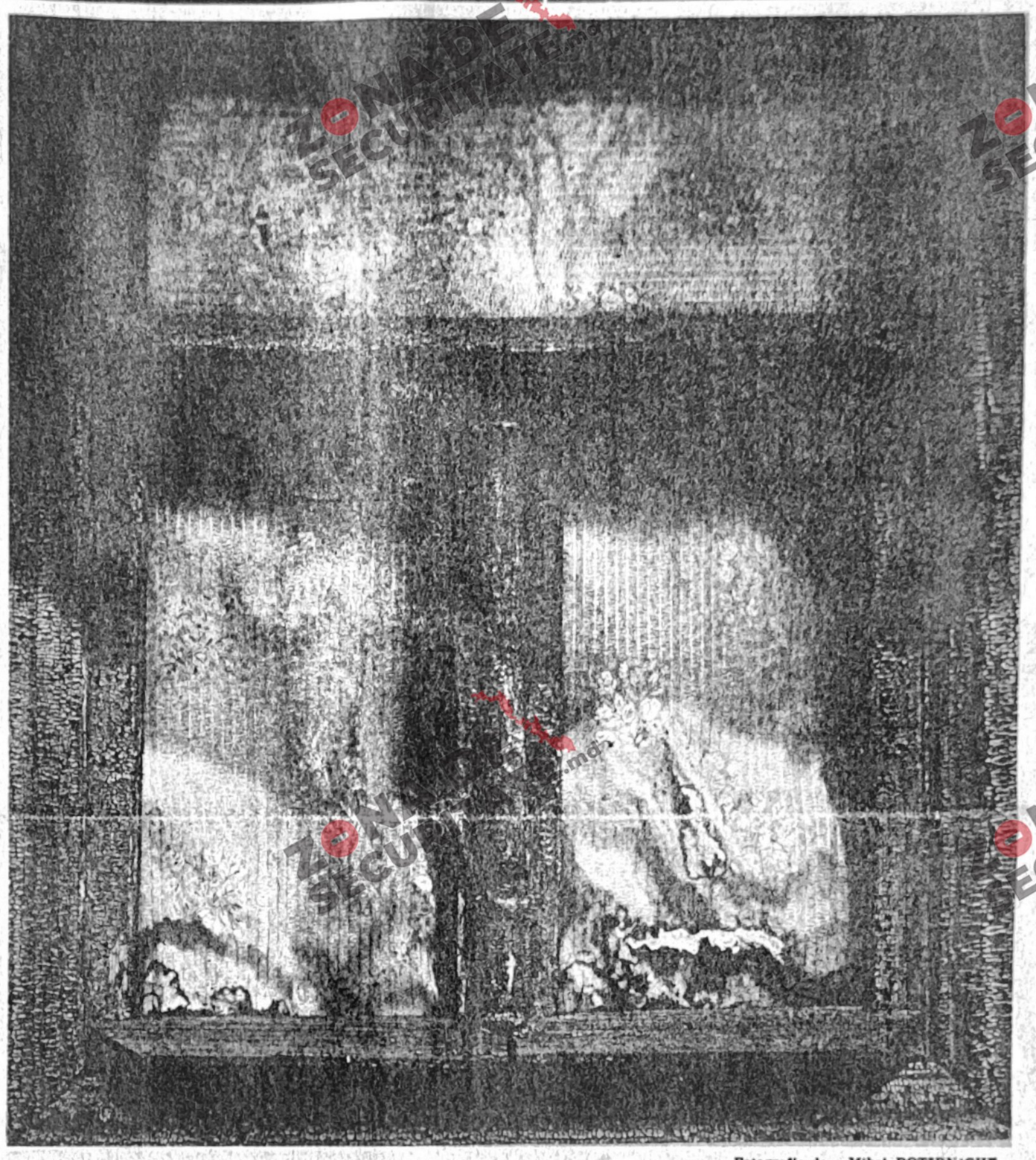
UNA din primele localități dinspre Criuleni spre Chișinău e Slobozia-Dușcă. Doar Nistrul o desparte de satul Coșnița, raionul Dubăsari. De pe malul celălalt nu contenește fluxul de refugiați. Oamenii leapădă tot ce au agonisit poate viața întreagă și fug ca să se salveze. Astfel, am surprins familia Mamulat, care numai ce trecuse Nistrul. Soția cu trei copii venea pe partea dreaptă cu gîndul să-și adăpostească odraslele la părinți. Bărbatul îi rămăsese acasă, la Coșnița, să păzească gospodăria cît a mai putea. Dumneaei îmi vorbi că în sat a rămas mai puțin de jumătate din numărul populației. Mai mult bărbați. Familia lor a răbdat cît a răbdat, însă după coșmarul din noaptea trecută, cînd n-au putut adormi din pricina exploziilor rachetelor lansate de bandiții separatiști peste copiii dormind, s-au decis să părăsească casa. Scumpă ți-i și averea, dar mai drag e copilul.

PODUL de la Badul lui Vodă se află în stăpînirea deplină a organelor legale de menținere a ordinei publice din republica noastră. Deși a fost deteriorat, circulația rutieră peste el, poate cu o intensitate mai mică, totuși continuă în virtutea împrejurărilor că aceasta e unica cale pe care te poți deplasa de pe un mal pe altul.

În genere, ai niște senzații teribile cînd privești în lungul podului. Lume pașnică cu fețele îngîndurate, polițiști îngrămădiți în dosul panourilor de beton armat, ambrazura părăsită în grabă de gardiștii transnistreni, bucăți de beton smulse de explozie din corpul podului. Totul se amestecă la un loc: și viață, și groază, și frică pentru ziua de mîine.

Maiorul de poliție Boris Cojuhari se afla cu subdiviziunea sa la postul de pe pod de vreo două ore. În acest răstimp nu se înregistrase la fața locului nici un caz de excepție, nici un schimb de focuri. Se lăsase liniștea. Dar cum să numești ambianța dată drept atmosferă de calm, de liniște, dacă pînă la urechile noastre răzbăteau rafale de automate, bubuituri înfundate ce veneau dinspre pădurice situată cam la o vrîstă mai sus pe malul Nistrului. Un detașament al poliției de menire specială a Ministerului de Interne al Republicii Moldova le dădea riposta cuvenită bandelor înarmate de separatiști. Erau însemne ale războiului. Dar ce va fi mîine?

Vlad LOGHIN.

Fotografie de Mihai POTÎRNICHE.

La «Viața Satului» reabonarea nu se face

STIMAȚI CITITORI! Liberalizarea prețurilor ne-a jucat festa la toți. Dar o lovitură zdrobitoare au primit, mai ales, ziarele și revistele. Abonarea pe 1992 a fost făcută anul trecut la prețuri accesibile pentru Dumneavoastră, oamenii de la țară, iar după 2 ianuarie a. c. prețurile pentru hîrtie, pentru tipărirea și difuzarea edițiilor periodice au crescut de 4—5 ori, așa încît «Vieții Satului» banii adunați pentru abonare i-au ajuns pentru a plăti hîrtia pe lunile ianuarie și februarie.

Și totuși săptămînalul continuă să apară. Nu-i nici o minune la mijloc. Totul se datorește înțelegerii manifestate de Guvernul Republicii, care a găsit mijloacele necesare pentru susținerea publicației sale destinate locuitorilor de la sate. Iată cum se explică faptul că «Viața Satului» nu va fi văzut nevoită să recurgă la reabonare. Deci toți cei mai bine de 85 mii de oameni, care s-au abonat la săptămînalul nostru pe anul 1992, îl vor primi în continuare pînă la sfîrșitul anului.

Însă acei care vor dori să se aboneze la «Viața Satului» pe a doua jumătate a anului, să zicem, sau pe cîteva luni, vor trebui să plătească, începînd cu 1 aprilie, după cum urmează:

pe 9 luni — 30 rub. 96 cop.
pe 6 luni — 20 rub. 64 cop.
pe 3 luni — 10 rub. 32 cop.
pe 1 lună — 3 rub. 44 cop.

Cronică

Războiul nu mai e o fantomă

N-AVEM viață la noi acasă. Demult n-avem. Dar îndeosebi ultimele zile, cînd nu la figurat, ci în cel mai adevărat și deplin sens al cuvîntului sîntem uciși, calici, jefuiți și alungați. Cu zecile și sutele.

Să mai revenim o dată la cronica uciderii și batjocoririi neamului. Să ținem bine minte istoria acestor zile, cînd declanșarea războiului civil nu mai e o nălucă, ci o realitate crudă și hidoasă.

În noaptea de 13 spre 14 martie în satul Coșnița din raionul Dubăsari e atăcată o mașină a comisariatului raional de poliție. E ucis polițistul Nicolae Sotnicenco, alți doi colaboratori ai comisariatului sînt răniți. Spre dimineață două blindate cu gardiști deschid foc asupra Coșniței.

La 14 martie la orele 22.00 gardiștii și cazacii întreprind un act de diversie: e aruncat în aer, lîngă orașul Dubăsari, podul de peste Nistru pe ruta Chișinău—Volgograd. Tot în acea zi poliția distruge șapte unități de tehnică militară; în lupte trupele Ministerului de Interne al Republicii Moldova pierd un colaborator, alți opt sînt răniți.

Seara la orele 20.45 o gloată de circa 600 de persoane, în frunte cu Galina Andreeva, printre care erau infiltrați cazaci și gardiști, atacă o unitate militară din componența armatei a 14-cea, subordonată Comunității Statelor Independente. Au fost sustrase 1,321 pistoale automate, 1,5 milioane de cartușe, 255 de pistoale, 1.300 grenade, 15 aruncătoare de grenade, 30 de rachete tipul «Pămînt-Aer».

Noaptea, la orele 00.30, în satul Coșnița au loc lupte între gardiști și polițiști, sînt utilizate rachete «Antigrindină», grenade și aruncătoare de mine.

Tot la 14 martie lîngă satul Roghi gardiștii și cazacii atacă un grup de polițiști din 15 persoane trimiși în recunoaștere pe magistrala auto Tiraspol—Ribnița. Deși separatiștii și mercenarii erau înarmați pînă în dinți și aveau poziții bune de luptă, în cele din urmă ei au fost nevoiți să se retragă sub presiunea polițiștilor spre Dubăsari, pierzînd doi gardiști și trei cazaci. În această încăierare a avut de suferit și un autobuz cu pasageri atacat și accidentat de bandiții separatiști. Ca rezultat a fost ucisă o tînără, sînt răniți.

La 15 martie generalul-maior Netcaciov, comandantul armatei a 14-ea, enunță un ultimatum, avertizîndu-i pe cei vinovați de atacul asupra unității militare și sustragerea armamentului și muniției că dacă acestea nu vor fi în toarse de bună voie, apoi vor fi întreprinse măsuri de rigoare.

În dimineața zilei de 16 martie conducerea pretinsei republici nistrene declară stare de urgență în toată partea stîngă a Nistrului.

La 17 martie la orele 4.00 dimineața a fost atacată garnizoana din satul Cocieri, sînt victime. Peste trei ore un detașament de 600 de separatiști înarmați, însoțiți de 12 unități blindate, a deschis un foc intens asupra satului Coșnița.

În lungul Nistrului de pe teritoriul raioanelor Dubăsari și Grigoriopol în ziua de ieri malul drept al riului a fost supus unui tir intens de lunetiști, mitraliori, au fost lansate rachete «Antigrindină». De asemenea sînt victime.

Zice-o vorbă din bătrîni

● **După trei zile oaspeții se pun la rîșniță.**

● **Voiește și vei putea**

● **Vinovatul mai mare gură face**

● **Casa lor este cu ușa prin pod și cu ferestrele pe sub pat.**

Nedumerire

Cine vrea sînge?

SÎMBĂTĂ președintele executivului orășenesc Ribnița tov. Anatol Caminschi i-a telefonat președintelui comitetului executiv Rezina dlui Nicolae Proca, punîndu-i întrebarea: «E adevărat că pe teritoriul raioanelor Rezina și Șoldănești sînt concentrate forțe mari de poliție și voluntari, gata să atace Ribnița?». De fapt în ajun informația aceasta fusese difuzată în Ribnița și drept răspuns autoritățile orașului anunțaseră mobilizarea rezerviștilor în garda națională și erau gata să blocheze capitalul podul de peste Nistru care, conform unor știri, mai este și minat.

Dl Proca le-a propus vecinilor să se convingă singuri de justețea informației. Peste puțin timp împreună cu tov. Iudin, locțiitor al președintelui executivului orășenesc Ribnița, dl Proca a făcut o călătorie prin raioanele Rezina și Șoldănești. Cum și era de așteptat, nicăieri n-au văzut nici urme de trupe de poliție sau detașamente de voluntari.

Cu alte cuvinte, tov. Iudin încă o dată s-a convins că zvonurile despre eventuala agresie asupra Transnistriei vehiculate atît de des de liderii separatiști, nu-s decît o minciună sfruntată, scopul căreia este de a ține permanent populația în spaimă și de a îndreptăți cumva propriile fărădelegi.

Zilnic cu chestiuni de serviciu sau personale la Rezina și în localitățile din împrejurimi vin sute de ribnițeni. Ei nu pot să nu vadă că aici nimeni nu tinde să ocupe pe cineva, că populația și autoritățile au o singură grijă: cum să soluționeze mai eficient problemele existente și să iasă din criza social-economică în care ne-am pomenit? Și dacă-i așa, de ce dumnealor privesc liniștiți cum orașul și raionul Ribnița se bucșește cu armament, care nimerește nu în mîinile cele mai de nădejde? De ce au admis ca aproape în mijlocul orașului să fie pusă instalația «Grad»? De ce se împacă cu provocațiile repetate de atîtea ori pe capul de pod de peste Nistru? Doar în urma tuturor acestor acțiuni cel mai mult vor avea de suferit anume ribnițenii. Armele împărtite cu atîta dărnicie de niște «oaspeți» irresponsabili care mîine își vor găsi locuri calde în alte părți, de acum împușcă și încă mult timp vor tulbura liniștea și pacea băștinașilor, semănînd durere și moarte.

Tudor IAȘCENCO.